

eorum quidem sententia, qui poetam antiquissimum ad suae aetatis normam exigerent, tollenda ferentem, relinquerent, si potuerit, inquam, non potuisse tamen sine aliqua offensione: eundem vero, interiecta, quam nos supplevimus, sententia, sine ulla offensione addere potuisse, minus ~~gravis~~ quidem, sed reprehendi tamen ipsum Homerum ab iisdem hominibus, qui Lucilium a se reprehensum aegre ferrent. ~~Sed haec haec hactenus, ne spatium detrahaam Tuis, quas aride exspecto, observationibus Horatianis, praesertim quum iam nunc verear, ne vidua noctuam Athenas miserim, qui haec ad Te miserim, qui haec ad Te.~~ Fuit sane Catonis de Lucilio iudicium lenis et ipsum, sed hoc ne obiciatur sibi, discrete cavet poeta verbis: hoc lenius ille, est quo vix melior. Et ibi quidem verborum lenitas significatur cum emendandi severitate coniuncta, cui minime repugnat iudicium illud Horatii, quippe qui bona Lucilii non minus agnoscat Catone. ~~Sed haec haec hactenus, ne plus etiam non Horatii repugnabat ratio, qui bona Lucilii non minus agnoscebat Catone, sed adversarii istius, quum puerum vocat, grammaticorum equitum doctissimum, in ipsum Horatium petulantia.~~ Sed haec hactenus, ne plus etiam spatii detrahaam Tuis, quas aride exspecto, observationibus Horatianis, quum praesertim, iam nunc verear, ne noctuam Athenas miserim, qui haec ad Te.